

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupen Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2021, č. j. OAM-70/LE-PA03-K01-PD7-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2021, č. j. 60 Az 8/2021 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2021, č. j. 60 Az 8/2021 – 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 28. 1. 2021, č. j. OAM-70/LE-PA03-K01-PD7-2006, zamítlo žádost žalobce o neprodloužení doplňkové ochrany podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 9. 4. 2021, č. j. 60 Az 8/2021 – 25. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl dostatečné úvahy, kterými se při svém rozhodování řídil, a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Nesouhlasil s tím, že krajský soud rozhodl bez jednání, jelikož pro to nebyly splněny zákonné podmínky. Krajský soud vyzval stěžovatele k vyjádření ohledně nařízení jednání ve lhůtě 2 týdnů výzvou ze dne 23. 3. 2021. Tato výzva byla stěžovateli (jeho právnímu zástupci) doručena dne 29. 3. 2021. Stěžovatel na výzvu ve lhůtě reagoval. Již 9. 4. 2021 (soudu doručeno též den) zaslal odpověď, že trvá na nařízení jednání ve věci. Krajský soud i přes včasnou odpověď stěžovatele a žádost o nařízení jednání rozhodl ve věci samé, aniž by jednání nařídil, a to dne 9. 4. 2021, tedy před uplynutím vlastní lhůty. Rozsudek byl stěžovateli následně doručen dne 22. 4. 2021. Krajský soud tedy postupoval v rozporu s § 51 s. ř. s.; rozhodl ve věci bez jednání před uplynutím lhůty, kterou stanovil k vyjádření.

[5] Dále stěžovatel stručně rozporoval samotné věcné přezkoumání věci krajským soudem, kterému vytýkal nedostatečné vypořádání žalobních námitek týkajících se nedostatečně zjištěného skutkového stavu správním orgánem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Kasační stížnost posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Jedná se však o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, a proto se soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele a není-li nepřijatelná.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení výrazné intenzity. Do kategorie zásadních pochybení krajského soudu spadají i vady rozhodnutí krajského soudu, k nimž by musel Nejvyšší správní soud přihlídnout z úřední povinnosti

(tzn. zmatečnost řízení před soudem, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, nebo jiná vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006 – 67).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti upozorňuje na skutečnost, že krajský soud ve věci rozhodl ještě před uplynutím lhůty pro vyjádření souhlasu s rozhodnutím bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

[11] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. „[s]oud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.“

[12] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 49/2008 – 62, „rozhodl-li soud bez jednání v době, kdy ještě neuplynula lhůta, již stanovil účastníkům řízení k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, zatížil řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[13] Ze spisu krajského soudu vyplývá, že tento soud přípisem ze dne 23. 3. 2021 (č. l. 16) žalobce vyzval, aby se vyjádřil, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání. Poučil jej, že pokud do dvou týdnů od doručení této výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádří, má se dle § 51 odst. 1 s. ř. s. za to, že souhlas je udělen. Tato výzva byla dle doručky na č. l. 17 doručena do datové schránky zástupce žalobce dne 29. 3. 2021.

[14] Lhůta pro vyjádření nesouhlasu s rozhodnutím bez jednání ze strany žalobce měla tedy skončit dne 12. 4. 2021. Ačkoliv tato lhůta ještě neuplynula, krajský soud o žalobě rozhodl napadeným rozsudkem dne 9. 4. 2021. Žalobce téhož dne doručil krajskému soudu vyjádření, ve kterém sdělil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání.

[15] Jelikož bylo rozhodnuto ve věci před uplynutím lhůty zakládající fikci souhlasu a žalobce svůj souhlas s rozhodnutím bez jednání nevyjádřil, zatížil krajský soud řízení o žalobě vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[16] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené nemůže v současnosti hodnotit ostatní námitky uplatněné v kasační stížnosti, neboť nelze předjímat další vývoj věci v návaznosti na případné jednání před krajským soudem.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§

110 odst. 1 s. ř. s.), v němž bude vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[18] Krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu